

05.06.2022

PREKEN PINSEDAG I SOLA KIRKE**PREKENTEKST: JOHANNES 14,23-29**

Livet kan av og til være ganske kaotisk.

Noen ganger kan vi ikke skylde på andre enn oss selv, fordi vi ikke har planlagt godt nok eller fordi vi ikke har beregnet god nok tid. Enten det er en frist vi har på jobb eller privat – eller det er noe vi skal på og plutselig får altfor dårlig tid.

Andre ganger er det andre sin skyld at livet blir kaotisk. Det vet dere en hel del om, dere som har små barn, som skal mat i tide og utide og som holder dere våkne når dere desperat trenger å sove. Men livet kan jammen meg oppleves ganske kaotisk også når vi blir eldre og for eksempel må forholde oss til stadig nye apper, som er ment å gjøre livet enklere og å skape orden og oversikt i kaos, men som i alle fall i starten bare gjør oss forvirra og stressa.

Så uansett hvor vi er i livet, kan vi av og til kjenne på at livet kan være ganske så kaotisk. Sånn er livet og sånn tenker jeg at folk kunne oppleve livet lenge før vår tid.

I bibelteksten vi nå straks skal høre, er livet og fremtiden rimelig kaotisk og uoversiktlig for vennene til Jesus, og verre skulle det bli. Det er kveld og Jesus spiser sammen med vennene sine for siste gang før han blir tatt til fange. For aller siste gang forsøker Jesus å forberede vennene sine på hva som venter de, når han ikke lenger er sammen med dem.

Det står skrevet i Johannesevangeliet i det 14. kapittel:

23 Jesus svarte: «Den som elsker meg, vil holde fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme og bo hos ham. 24 Den som ikke elsker meg, holder ikke fast på mine ord. Det ordet dere hører, er ikke fra meg, men fra Far, han som har sendt meg. 25 Dette har jeg sagt dere mens jeg ennå er hos dere. 26 Men Talsmannen, Den hellige ånd, som Far skal sende i mitt navn, skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere. 27 Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet. 28 Dere hørte at jeg sa: Jeg går bort, og jeg kommer til dere igjen. Hvis dere elsket meg, var dere glade for at jeg går til Far, for Far er større enn jeg. 29 Nå har jeg sagt dere dette før det skjer, for at dere skal tro når det skjer.

Slik lyder Herrens ord.

Jesus har mye på hjertet den siste kvelden han er sammen med vennene sine og enda en gang forsøker å få de til å forstå, enda en gang forsøker å forberede de på det som ligger foran, på det som venter de når Jesus ikke lenger er sammen med dem.

Men fortsatt virker det som om disiplene ikke er i stand til å ta det inn over seg, at de er ved veis ende, at livet med Jesus er over, for denne gang.

Mens han enda er sammen med disiplene, peker Jesus framover og sier:

Nå har jeg sagt dere dette før det skjer, for at dere skal tro når det skjer.

Med andre ord: Om dere ikke kan tro det nå, at jeg skal dø og oppstå, og at jeg skal bli tatt opp til himmelen, så skal dere tro det når det skjer.

Men heldigvis stopper det ikke der.

For selv om de nå er ved veis ende, lover Jesus at de skal få en ny start.

En ny start når

Talsmannen, Den hellige ånd, som Far skal sende i mitt navn, skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.

Jesus går faktisk så langt at han sier at disiplene skal være GLADE for at han forlater de og går til sin Far. For disiplene vil ikke bli overlatt til seg selv. Deres himmelske Far vil nemlig sende sin talsmann, Den hellige ånd, som skal lære disiplene og minne de om alt det Jesus har sagt dem.

Dette er det vi feirer i dag, på pinsedag, 50 dager etter påske og 10 dager etter Kristi himmelfart. Vi feirer og takker Gud for at han sendte sin talsmann, sin advokat, Den hellige ånd, ikke bare til sine venner den gang, men også til oss. For i slektsledd etter slektsledd har Den hellige ånd lært oss og minnet oss om det Jesus har sagt oss.

For Den hellige ånds viktigste oppgave er det som skjer akkurat her og nå, i dag, her i Sola kirke og i kirker over hele verden, når millioner av mennesker blir minnet om det Jesus hadde og har på hjertet.

Det Jesus i dag har på hjertet og som jeg har blitt minnet om å dele med dere, er rett og slett at Jesus hva Jesus har etterlatt seg, hans testamente, om du vil.

Fred etterlater jeg dere.

Fred etterlater jeg dere. Jesu testamente, det han etterlater seg, er fred.

Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir.

Jesus etterlot seg fred, en fred som skiller seg fra den fred verden gir.

La oss derfor gjøre det helt enkelt og stille to spørsmål.

Hva kjennetegner den freden verden kan tilby oss? Og
Hva kjennetegner den freden Jesus tilbyr oss?

Det som kjennetegner den freden verden kan tilby oss er for det første at den er:

Tidsbegrenset

Vi vet av erfaring at det ikke finnes noen garanti for varig fred, enten det gjelder fred mellom nasjoner, eller fred mellom naboer, eller fred i familien.

Grunnen til det at vi ikke har noen garanti for varig fred, er at den freden verden gir, er:

Betinget

Fred er ingen selvfølge. Fred forutsetter innsats, fredsbevarende innsats, enten det er mellom nasjoner eller det er mellom enkeltmennesker. Fred er noe vi må ville. Fred er betinget av at alle parter oppfyller det som forventes.

Men nettopp fordi det er sånn, nettopp fordi den freden verden kan tilby, er betinget og avhengig av vår innsats, er verdens fred også:

Skjør

Det skal så lite til før fred blir til ufred, mellom enkeltpersoner og mellom nasjoner.

Det skal så lite til før freden blir brutt og i verste fall eskalerer til full krig.

Jeg sier IKKE at det ikke finnes fred i verden, for det gjør det naturligvis, og vi skal både jobbe for fred og takke for fred. Men det er ikke til å komme bort fra at den freden verden kan tilby ofte er både tidsbegrenset, betinget og skjør.

Hva kjennetegner så den freden Jesus tilbyr oss?

Den freden Jesus etterlot seg. Den freden han gav og fortsatt vil gi til sine etterfølgere er:

Tidløs

Den freden Jesus tilbyr er en fred uten utløpsdato. Det er en evig fred, en fred som strekker seg ut over tiden og inn i evigheten, fordi den freden Jesus snakker om, er en fred han GIR.

Ubetinget

Den freden Jesus gir, er ikke noe vi kan gjøre oss fortjent til.

Like lite som dåpsbarna har gjort seg fortjent til det de får del i når det blir døpt.

Like lite som vi, uansett hvem vi er, har gjort oss fortjent til noe som helst av det Gud gir oss.

Den freden Jesus gir, er ikke forankret eller betinget av min eller din fredsbevarende innsats. For den freden Jesus gir, er GUDS fred. Den er 100% nåde, og bygger utelukkende på det GUD har gjort – for oss.

Og fordi den freden Jesus tilbyr er forankret i Gud og ikke i oss, er den

Robust.

Guds fred påvirkes ikke av vær og vind

**Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir, sier Jesus, og legger til:
La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet.**

Det at Jesus faktisk snakker om angst og motløshet, det kjenner jeg faktisk at gjør meg godt. For det må jo bety at Jesus ser og forstår meg når jeg kan kjenne meg motløs, ja til og med når jeg kan kjenne på angst.

Ja, Jesus ikke bare ser og forstår, for like etter at Jesus har sagt det han skulle si til disiplene, går de sammen ut til Getsemane, til hagen der Jesus lå skjelvende av angst på kne og svetten rant som blod. Der og da var det ikke mye fred i følelser og sinn, heller ikke hos Jesus.

Det må jo bety at den freden Jesus snakker om, ikke handler om sinnsro og velvære. Det må jo bety at den freden Jesus snakker om, er forankret et helt annet sted enn i vårt indre. Når jeg kan kjenner meg motløs og urolig, kan jeg klamre meg til at Jesus, ikke bare i teksten i dag, men og etter oppstandelsen møtte motløse og engstelige disipler og sa: **Fred være med dere!**

Ikke bare en gang, men flere ganger. For en av disiplene, Tomas, han som fikk kallenavnet TVILEREN, var ikke var sammen med de andre disiplene første gang Jesus viste seg. Noen dager etter at Jesus viste seg for de andre, får også Tomas møte Jesus og får den samme, og helt personlig hilsenen: **Fred være med deg!**

Mange år senere, sitter en sliten mann i fengsel og skriver SITT testamente til SINE venner. En mann som i yngre år med våpen i hånd har kjempet MOT de kristne. En mann, Paulus, som mot slutten av sitt liv hilser Jesu venner, en hilsen og et inderlig ønske som også gjelder oss, vi som ønsker å følge Jesus i dag:

Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.